

Valami egészen különös szorongás fogott el hetekkel ezelőtt az ideutazásommal kapcsolatban. Azt hittem, a repülővel lesz valami baj, de épségben álltam a Los Angeles-i reptéren, a csomagom is megvolt, mégsem távozott a görcs a gyomromban. Feszítő, nyugtalanító fájdalom.

Biztosan az a furcsa, hogy itt már jártam. Három évvel ezelőtt már voltam ezen a reptéren, nem egy teljesen ismeretlen helyen kellett bolyonganom. Hanem egy ismerős helyen bolyongtam. Próbáltam elütni a téma komolyságát, és a hömpölygő tömeggel a kijárat felé sodródni.

Három évvel ezelőtt még nem is sejtettem, mibe csöppenek bele, milyen csodás embereket ismerek meg ezáltal a kirándulás által. Úgy hittem, csak egy nyári melóról van szó, kis családlátogatás, aztán majd néha összefutunk esküvőkön meg tízévente karácsonykor. Ám egy családot kaptam, igazi kötődéssel, barátokat, csupa szívvel, és egy szerelmet, ami úgy néz ki, legyőz időt és távolságot.

Már csak négy hét maradt Oren esküvőjéig, és mivel Inaya szülei itt élnek, a lagzit is Los Angelesben tartják, így a forgatások végével senki nem ment haza. Kibekkelik a tengerparton az lagziig. Kivettek egy apartmant, és ott fogunk megszállni, mert ahogy mondják, már hánynak a hotelektől.

Míg tülekedtem át a tömegen, az elmúlt éven töprengtem. Kissé furább volt a viszonyom mostanában mindenkivel, nem kerestek annyit, mindig volt valami, ami elvonta a figyelmüket, nem jutott elég időnk senkivel egymásra. Emiatt lehetett bennem ez a feszültség?

Willow a körmét rágva fogadott. Teljesen komor volt, és szorosan ölelt át, mikor végre találkoztunk.

- Mi a baj?

- Ja, tudod, sok a meló, meg ilyesmi. – mondta, miközben kerülte a szemkontaktust.

- De téged a pörgés éltet, nem? – böktek meg.

Szó nélkül elindult a parkoló felé. Utánaszaladtam, és megállítottam.

- Ugye mindenki jól van? – néztem rá aggódva. – Mondd meg! Már érzem egy ideje, hogy mintha valamiért feszült lennél. Oren? Orennel van valami?

- Nem, dehogy. – fogta meg a kezem. – Ő jól van.

- Akkor? Ki nincs jól? Ina? Jax? Te? Ugye nem az asztma...

- Nem. – kiáltott fel. – Fasznak engem kellett kiküldeni... Ez nem az én feladatom lenne...

Elindult, és lemaradtam a feléről, amit maga elé mormolt.

- ... aztán én hazudozok itt mindenki hülyesége miatt. Én ezt nem csinálom. Erre készülünk már hetek óta, és aztán most, hogy itt vagyunk, senki nem akarja bevállalni. Persze, Will, te olyan jó vagy ebben. – kinyitotta a csomagartót, és bevágta a bőröndöm. – Hát nem, nem vagyok jó.

Kiabált. Willow Ledger kiabált. És toporzékolt is, ha már itt tartunk.

- Will, kezdek megijedni. – ragadtam meg a karját, és magam felé fordítottam. - Figyelj, bármi is van, én itt vagyok, már tudok segíteni. Velem bármit megbeszélhetsz. Együtt megoldjuk.

Egyre biztosabb voltam, hogy Willownak valami szerelmi ügyéről van szó, legalábbis a szavaiból erre következtettem. Ha odaértünk, majd kifaggatom, nyugalmasabb körülmények között.

- Ezt csajsz ne felejtsd el! Te meg én mindent meg tudunk oldani. – nézett rám biztatóan, majd kinyitotta az ajtót. – És két nap múlva jön Nalani is, ő pedig még jobb ebben. Az ilyen érzelmi szarokban.

- Igen, akkor már hárman leszünk. A három Pindur Pandúr. – mosolyogtam rá, mert úgy éreztem, talán kicsit megnyugodott. – Kéne egy ilyen tetkó, nem gondolod? Mondjuk a bokánkra.

- Nem rossz ötlet. – engedett fel ő is kissé. – Majd elmegyünk, felvarratjuk. Ígérem. Már ha Miss Primadonnának is megfelel.

- Jó. – nevetek.

Egy éve nem láttam őket, és borzasztóan hiányoztak. Bár Orenékkal nem tudtam sokat beszélni mostanában, folyton leráztak, hogy az esküvőt szervezik. Marha feszültek voltak emiatt. Lehet az esküvővel van a baj?

Will volt a legkommunikatívabb, bár ezen nem segített az sem, hogy Nalaninak nagyon kemény vizsgaidőszaka volt, és Dedricünkkel is összekaptak párszor. Nem ment olyan gördülékenyen az együttélés.

Jaxtonnal a szokásunkhoz híven tartottuk a távolságot. Láttam pár cikket, hogy sikeres a sorozat, meg hogy valami szőke csajjal látták, de nem is néztem meg őket.

- Tudsz valamit... - Willow megmerevedett amikor megszólaltam. – Szóval tudsz valamit Nalaról?

- Nalaról. – bólintott, és kicsit engedett a szorítása a kormányon. - Öhm... semmit. Csak hogy jön majd.

A fejemet vakartam, és inkább feladtam a beszélgetés kezdeményezését. Csendesen ültünk a kocsiban, Will a kormányt markolta, én kibámultam az ablakon. Felhangosította a rádiót, ettől pedig olyan deja vu érzésem támadt.

A városon kívül találtak egy csodás kis házikót, medencével és szaunával, pálmafákkal a kertben. Boldogan mértem végig a csodás panorámát, mikor leparkoltunk előtte.

- Élmény lesz itt tölteni a következő pár hetet. – mosolyogtam Willre.

- Igen, remélem.

- Orenék? – néztem körbe. Ahogy a bátyámat ismerve már a kapuba kellene állnia, hogy előadjuk az ölelkezős-pörgős műsorszámunkat.

- El kellett menniük. Valami esküvő izé. – majd lehalkította a hangját. - Az árulók...

Lemerevedtem, de még mindig nem értettem a helyzetet. Kivettük a cuccom, és bementünk. A hatalmas alsó részen egy csodás konyha és nappali kapott helyet. A bejárattal szembeni fal üveg volt, és a kilátástól elállt a lélegzetem. Belátni egész Los Angeles. Nagy mosollyal léptem be, és a királykék kanapén Jaxtonnal találtam szembe magam.

- Jax! – indultam el felé.

De az út felénél megálltam, és lefagytam. A neve hallatán becsukta a szemét ugyan, de mikor kinyitotta, ugyan az a kín volt benne, amit akkor láttam, mikor búcsúzni szoktunk.

- Summer... - lehelte, és a hangja elcsuklott.

Nem nézett a szemembe. A könyökével a combján támaszkodott, és a kezét tördelte. Szeme alatt sötét karikák húzódtak, és mintha fogyott volna. Borzasztóan nézett ki, a szeméből eltűnt a fény. Fáradtnak, megviseltnek és kimerültnek látszott.

- Mi a baj? Történt valami? Ugye nem Gorgon...

- Figyelj, tudnánk beszélni inkább fent?

- Persze. – követtem az emeletre.

- Én itt leszek! – kiabált utánam Willow. – Nem bírom a pusztítást...

Pusztítást? Miről beszél...?

Követtem a szerelmemet a felső szintre, ahol bekanyarodott az első szobába, ami balra nyílt. Aggódva rogytam le az ágyra. Jax fel-alá járkált, és a hajába túrt.

- Jax, mi történt? Anyukád? Apud? Mondj már valamit, mert mióta idejöttem, mindenki kussol! – kiáltottam el magam. – Kezdek bepánikolni.

- Ők jól vannak. Mindenki jól van. Vagyis... Kezdem az elején. – állt meg előttem, és a lábamat bámulta. – Amikor elmentél, nagyon magányos voltam. Nagyon hiányoztál. Próbáltam valahogy pótolni azt, hogy nem vagy itt... Ez nem mentség, hanem a tények.

Jaj, ne, megint a drogok. Bassza meg... Visszacúsúszott...

- Kokózol? – kérdeztem rá kerek perec.

- Nem... Nem erről van szó... - csukta be a szemét. Kínlódott.

- Akkor? Mond már! – sürgettem.

- Jól van. – ripakodott rám. - Találkoztam egy csajjal, akivel jó volt a szex. Tényleg jó, majdnem olyan jó, mint veled.

Levegőért kaptam, míg megráztam a fejem. Mi... Hogy mi van?

- Ez feltétlenül hozzátartozik a sztorihoz? – torzult el az arcom.

- Hagyd, hogy elmondjam. – szegezte a szemét a padlóra. - Szóval jól éreztem magam vele. És azt hittem, hogy beleszerettem.

Hátrahőköltem. De nagyon ügyeltem, hogy ne látszódjon rajtam semmi. Most jön az a rész, hogy „de már vége, és minden rendben”, ugye?

- Szakítottam vele, mert nem éreztem ezt helyesnek.

A kín gyötörte az arcát. A keze ökölbe szorult, és le kellett ülnie a mögötte lévő székre.

- De? – kérdeztem rekedten.

Éreztem, hogy a sztori nem érhet véget ennyivel, tekintve, hogy az arca olyan gyötrelmekről árulkodott, hogy a szívem szakadna meg más esetben, ha így látnám. De jelenleg csak arra tudok gondolni, hogy hogyan a vegyek levegőt. A szívem hangosan dobogott a mellkasomban.

- Terhes. – nézett végre rám. – Gyereket vár tőlem.

Az összes önuralmamot fel kellett használnom, hogy ne omoljak össze. Az agyam vészüzemmódba kapcsol, és elővette a leglogikusabb, legvisszafogottabb választ, amit csak képes volt kigondolni.

- Végül is ez volt a megállapodásban... - szaladt ki a számon, mielőtt meggondoltam volna. – Másokkal is lehetünk, ez volt a... Az alku... Megállapodtunk...

Gratulálok Havana, ez aztán diplomatikus volt. Sokkot kaptam, ez már egyértelmű. Nem is igazán hiszem, hogy abban a pillanatban felfogtam vagy megértettem volna, milyen jelentőségteljes fordulat is ez.

- Ez most nem a megállapodásról szól... - szólt dühösen.

Az körmöm a combomba mélyedt. Vér serkent, de nem is vettem észre. Magam elé bámultam, és próbáltam helyre rakni a dolgokat a fejemben. Ezért volt az a borzalmas érzésem? Ezt vetítette előre?

Ránéztem Jaxre is. Szenved. Látni rajta, hogy nincs jól...

- Mondj már valamit... - nézett végre rám.

Mióta ideértem, nem nézett a szemembe, nem is ért hozzám. Szerettem volna megérinteni, mintha nem történt volna semmi sem, mintha ugyan onnan folytathatnánk, mint mikor elváltunk tavaly a reptéren. Ahogy mindig is szoktunk. 10 hónapja nem csókoltam meg, nem öleltem át... Félig belehaltam a hiányába.

És láttam rajta, hogy ő is.

- Szeretném, hogy eltűnjön a fájdalom a szemedből.

Ezt bírtam kinyögni. Az agyam leállt. Kilépett a csoportból, hogy úgy mondjam.

- Summer, szeretlek, mindennél jobban. Te vagy a...

- Te is nekem... De vele kell maradnod, igaz? – mondtam ki a nyilvánvalót.

Mert Jaxton egy úriember. Többek között ezért is szerettem belé. Mert mindig úgy cselekszik, ahogy helyes. Ahogy azt egy úrnak kell.

Szótlanul bólintott. Összerogyott. Ebben a sztoriban nem is én vagyok az egyetlen áldozat, realizáltam. Mondjuk nem is én dugtam gumi nélkül, szólalt meg egy másik hang a fejemben.

- Most el kell mennem. – álltam fel gépiesen.

- Ne menj el... - pattant fel. - Mondj valamit, vagy üss meg, vagy kiabálj, de ne hagyj így el.

Gyönyörű arca eltorzult a kintől. Szeme sarkában könnyek gyűltek. Könyörögve nyúlt felém. Tőlem várta, hogy könnyítsek a szenvedésein, bár én sem tudtam, hogy lehetne. Az enyémekeket is olyan nagy gonddal tartom kordában.

- Sajnálom, hogy nem tudtam, hogy az volt az utolsó csókunk. Biztos jobban kiélveztem volna...

Ez volt a legigazabb dolog, amit tudtam mondani. Kiszáradt szájjal indultam el a lépcső felé, és ő nem jött utánam. Gépiesen mentem le, bár a könnyeim már az utolsó lépcsőfokra hullottak.

- Vigyél el innen. – kértem a kezét tördelő Willt.

Kimentünk, beültünk a kocsiba, és a sarokig jutottunk, ahol úgy éreztem, nem kapok levegőt. A mellkasom szorított, a tüdőm nem működött, a szívem majdnem kiszakadt a helyéről. Minden erőm elfogyott, és az eddig visszafogott érzések özönvízként tepertek le. Összegörnyedtem, és fájdalmasan nyögtem fel. Mindent elborított a sötétség.

Úgy éreztem, meg fogok halni.

Will néha nekem beszélt, néha a telefonba kiabált, már amennyire érzékelti tudtam a helyzetet magam körül.

Belül meghaltam.

Talán percek teltek el, talán órák, míg én a térdemre borulva vártam a halált. Valaki kinyitotta az ajtót mellettem, és kirángatott. Megtarott, mikor összerogytam, és a mellkasára vont. Simogatta a hajam, és hozzám beszélt. Próbáltam elmondani neki, hogy azt hiszem, meg fogok fulladni. Hogy mondja el a családomnak, mondja el a barátaimnak, hogy köszönök mindent.

De nem jött hang a torkomból.

A szívem maratont futott a mellkasomba, az izmaim görcsbe rándultak. Nem láttam semmit, csak fekete köd lebegett előttem.

Meg kell nyugodnom, parancsoltam az agyamnak. Ez nem a halál, ha engeded, jobb lesz.

Az érintés és a megnyugtató szavak hatására kezdtem lassan jobban lenni. Apránként oldódott a szorítás, végre több levegő jutott a tüdőmbe. Minden lélegzetvétellel egyre több.

Fájdalmas, kétségbeesett sírás tört rám, míg végül fel tudtam nézni. Oren csitított, és szorított magához. Terpeszben ült az út közepén, kinyújtott lábai között a kicsavarodott testem feküdt úgy, ahogy sikerült kiszedniük a kocsiból. A könnyek nem múltak, és észrevettem, hogy a bátyám is velem együtt sír, míg két kezével ölel.

- Cccss! Már itt vagyok... - jutottak el végre a tudatomig a szavai. – Nincs semmi baj, biztonságba vagy.